

Creditorul și cei doi datornici ai săi

Luca 7.40-50: Și Isus, răspunzând, i-a zis: „Simone, am să-ți spun ceva”. Și el a zis: „Spune, Învățătorule!” „Erau doi datornici ai unui creditor: unul îi datora cinci sute de dinari și celălalt cincizeci. Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi; deci care dintre ei îl va iubi mai mult?” Și Simon, răspunzând, l-a spus: „Presupun că acela căruia i-a iertat mai mult”. Și El i-a spus: „Drept ai judecat”. Și, întorcându-Se spre femeie, i-a spus lui Simon: „Vezi tu această femeie? Am intrat în casa ta; apă pentru picioarele Mele nu Mi-ai dat, dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei și le-a șters cu părul capului ei. Sărutare nu Mi-ai dat, dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Cu untdelemn capul nu Mi l-ai uns, dar ea cu mir Mi-a uns picioarele. De aceea îți spun: Iertate sunt păcatele ei cele multe, pentru că a iubit mult; dar cel căruia i se iartă puțin, iubește puțin”. Și ei i-a spus: „Iertate sunt păcatele tale”. Și cei care stăteau cu El la masă au început să spună în ei înșiși: „Cine este Acesta care iartă și păcatele?” Dar El i-a zis femeii: „Credința ta te-a mântuit; du-te în pace”.

„Simone, am să-ți spun ceva.” Cel care vorbește astfel este Mântuitorul. Cuvintele Lui revarsă lumină divină în două inimi aflate înaintea Lui, revelând realitatea în fața aparenței. În același timp, ele fac cunoscută omnisciența Lui, puterea Lui de a ierta păcatele și harul Lui desăvârșit.

Isus a răspuns la un cuvânt nerostit. Simon își spusese doar în sinea lui: „Acesta, dacă ar fi profet, ar cunoaște cine și ce fel de femeie este cea care-L atinge, pentru că este păcătoasă”. Dar Isus auzise aceste cuvinte la fel de clar ca și cum ar fi ieșit din gura fariseului și le-a răspuns cu o înțelepciune și har, pe care numai El le putea avea. Chiar și gândurile noastre nerostite Îi sunt cunoscute. Simon era îmbrăcat într-o armură religioasă, o armură care prea adesea este impenetrabilă pentru dragoste. O scenă extraordinară se desfășurase în fața ochilor lui. El văzuse profunda pocăință a femeii și devotamentul ei, dar inima lui rămăsese neclintită. El este însă gata să asculte ceea ce Isus are să-i spună și îi răspunde Domnului: „Spune, Învățătorule”.

Domnul Isus îi spune atunci frumoasa parabolă despre creditorul care avea doi datornici, dintre care unul îi datora de zece ori mai mult decât celălalt, dar care erau egali în faptul că niciunul nu avea cu ce să plătească. Și când creditorul a văzut că „nu aveau cu ce să plătească, *i-a iertat pe amândoi*”.

Și în zilele noastre există oameni care pot fi considerați datornici de cinci sute de dinari și alții de cincizeci de dinari. Dar dacă își ocupă conștiința și cu smerenie locul care li se cuvine înaintea lui Dumnezeu ca datornici incapabili să plătească, ei primesc iertarea în îndurarea Lui infinită. Pentru credincios, cuvintele „*i-a iertat pe amândoi*” au o putere minunată. Ce dar aproape risipitor al harului gratuit și nelimitat al lui Dumnezeu, care vine în întâmpinarea păcătoșilor în toată profunzimea și diversitatea nevoilor lor!

Simon a considerat aparent datoria femeii ca fiind mai mare, iar pe a sa, dacă a văzut vreo datorie la el, ca fiind mult mai mică. Dar ce contează dacă aparenta diferență depinde de evaluarea corectă sau incorectă a datoriei? Apostolul Pavel, care putea spune despre sine: „În privința dreptății care este în Lege, fără vină” [Filipeni.6], se considera cel mai mare dintre toți datornicii.

După ce i-a povestit lui Simon cum creditorul a iertat pe deplin datoria celor doi datornici, Domnul îl întreabă: „spune, care dintre ei va iubi mai mult?” Și fariseul aparent sincer răspunde fără ezitare: „Presupun că acela căruia i-a iertat mai mult”.

Ce perspectivă ne deschide această întrebare a Domnului! El, Domnul nostru, caută dragostea. El prețuiește foarte mult dragostea inimilor noastre sărmâne!

Modul în care Domnul îi dă de înțeles aceasta lui Simon necesită o atenție specială din partea noastră. „Am intrat în casa ta”, spune El (ce onoare pentru Simon!), „apă pentru picioarele Mele nu Mi-ai dat, ... sărutare nu Mi-ai dat, ... cu untdelemn capul nu Mi l-ai uns”. Acestea erau într-adevăr cuvinte grave, chiar distrugătoare pentru fariseu.

Dar aș vrea să întreb: cum ne atinge această plângere a Domnului, punct cu punct, inimile noastre? „Nici apă pentru picioarele Mele” – Simon a omis să-și arate politețea care era de la sine înțeleasă în acea zi. „Nici un sărut” – Simon nu l-a oferit Oaspetelui său semnul de bun venit obișnuit în Orient. El a omis să respecte obiceiul onorabil al „ungerii”. Când Domnul, în harul Său, intră în casa noastră, pe care El ne-a binecuvântat-o atât de bogat, nu acordă El importanță să primească acestea ca semne de dragoste din partea noastră? Este posibil să ne facem vinovați de o astfel de neglijență, să-I refuzăm ceea ce El merită pe deplin de la noi, ceea ce El poate aștepta de la noi în mod justificat? Să ne examinăm cu seriozitate.

Și mai departe: ce ne mișcă sufletele când suntem adunați în Numele Lui, cu El în mijlocul nostru? Cum stăm cu aprecierea Persoanei Sale în inimile noastre? Se revarsă ea în recunoștință plină de dragoste, în laudă și închinare? Domnul, care apreciază dragostea noastră, simte și lipsa ei. Cât de profund a simțit El neglijarea de către Simon a celor mai simple acte de politețe față de un oaspete!

Ce contrast total găsim în „femeia care era o păcătoasă”! Da, era o păcătoasă, dar una care plângea; și izvorul din care izvorau lacrimile ei era adânc. Cu respect ascultăm mărturia tot mai intensă de pe buzele Domnului, a Celui atât de sensibil și de desăvârșit și plin de har. „*Vezi tu această femeie?*”, îi spune El lui Simon, „ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei și le-a șters cu părul capului ei ... de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele ... dar ea cu mir Mi-a uns picioarele. De aceea îți spun: iertate sunt păcatele ei cele multe, pentru că a iubit mult.”

Cât de plină de har este îndreptățirea, cât de dulce este mărturia! Cu adevărat, femeii sărmâne i s-a acordat un privilegiu onorabil, pe care îngerii ar fi putut-o invidia, dar pe care ei nu l-ar fi putut prezenta niciodată într-un mod atât de emoționant și potrivit. Toată atenția ei era îndreptată spre Mântuitorul. Nu avea ochi și urechi pentru nimeni și nimic altceva decât pentru El. Puterea dragostei o împinsese în casa fariseului, la Isus, pentru a-și vărsa acolo, la picioarele Lui, jertfa dragostei sale peste picioarele Lui. Cât de frumoase erau pentru ea picioarele Celui care aducea vestea cea bună, care vestea pacea și mântuirea – picioarele care pășiseră în fiecare cetate și sat din acea zonă, pentru a chema păcătoșii la pocăință și pentru a predica Evanghelia celor săraci! Iar El a observat atenția ei și a apreciat fiecare gest: șuvoiul de lacrimi, mirul prețios, sărutările neîncetate. La El, *totul* a găsit recunoaștere și apreciere.

Apoi, Domnul compară toate acestea cu primirea pe care l-a pregătit-o Simon. Și dacă El ar compara-o cu ceea ce inimile noastre au pentru El – ar putea ele să suporte o astfel de comparație? O, fie ca amintirea aprecierii Domnului pentru dragostea noastră să stimuleze din nou inimile noastre, adesea atât de leneșe și neglijente, să-L iubim mai mult și cu mai multă fidelitate! Câte ocazii avem pentru asta! Dar de câte ori așteptările Domnului au fost dezamăgite cu privire la noi! Și totuși, cu toții, de rang înalt sau de rang inferior, bogați sau săraci, suntem chemați și capabili, în puterea Duhului Sfânt, să facem totul în dragoste pentru Domnul nostru.

În curând El ne va lua acasă la El. El ne-a relatat despre primirea care ne așteaptă la El. El vrea să Se încingă, să-i așeze pe ai Săi la masă și apoi să Se apropie pentru a-i servi! (Luca 12.37) Să grăbim deci ziua venirii Sale, când El Își va conduce mireasa în casa Tatălui cu o primire care depășește orice așteptare, pentru a Se bucura etern de ea și a o introduce chiar în savurarea deplină a dragostei Sale!

Titlul original: „Der Gläubiger und seine beiden Schuldner”
Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 76, 1928, pag. 184-188.